

I

*H*et was een van de eerste echt warme dagen begin juni en Kate Morgan staarde naar de keurige stapel dossiers op haar bureau. Ze hield van orde en had het liefst dat alles om haar heen op zijn plaats stond. Na het onverwachte overlijden van haar man negentien jaar geleden had ze vanuit chaos orde moeten scheppen. Zelf was ze destijds vijfendertig, haar kinderen, Tamara, Anthony en Claire, waren dertien, tien en zeven. Nooit had ze verwacht al zo jong weduwe te zijn.

Haar man, Tom Morgan, was een geliefd congreslid. Ze hadden elkaar ontmoet toen zij op de middelbare school zat en hij rechten studeerde. Ze trouwden toen zij eindexamen had gedaan. Het was zijn droom om de politiek in te gaan, en zij droomde ervan om rechten te studeren, maar in plaats daarvan had ze, als de modelvrouw van een politicus, trouw aan zijn zijde gestaan en zich aan de opvoeding van hun drie kinderen gewijd. Hij was bij een helikopterongeluk om het leven gekomen toen hij na een overstroming in de staat New York op weg was naar het rampgebied. De media brachten het nieuws alsof hij een moderne heilige was. Hij was vriendelijk, open en benaderbaar, en al vanaf zijn eerste verkiezing was hij

zeer populair geweest. Kate en de kinderen waren er helemaal kapot van en als moeder probeerde ze hun leven zonder hem weer betekenis te geven. Hij was een geweldige vader geweest en het grootste deel van hun huwelijk een goede, liefdevolle echtgenoot. Nu, negentien jaar later, vereerden de kinderen hem nog steeds en Kate had ervoor gezorgd dat de herinneringen aan hun vader onaangetast waren.

Van het geld van de levensverzekering die hij hun had nagelaten konden ze weliswaar geen weelderig maar wel een comfortabel leven leiden. Het gaf Kate mogelijkheden die eerder niet in haar opgekomen waren. Een jaar na Toms dood was ze rechten gaan studeren aan de Columbia-universiteit in New York. Het was een hele klus om haar studie te combineren met de zorg voor de kinderen, maar ze nam een huishoudster in dienst en ook haar moeder sprong af en toe bij. Met haar zesendertig jaar was ze de oudste student van haar groep en op haar negenendertigste studeerde ze cum laude af.

Na het afronden van de opleiding tot advocaat trad ze in dienst bij Berrigan Feldman and McCarthy, en daar werkte ze nu al vijftien jaar, inmiddels als senior partner. Haar specialiteit was ondernemingsrecht. Ze was een getalenteerde procesadvocaat en de belangrijkste zaken van het kantoor werden door haar afgehandeld.

Voor de komende maanden stonden er drie rechtszaken in haar agenda, als die tenminste niet eerder geschikt konden worden. Hoewel ze op haar werk een harde onderhandelaar was en een sterk karakter had, was ze in haar privéleven een toegewijde, zachtaardige moeder. Het werk als advocaat had haar leven een heel nieuwe dimensie gegeven. Ze hield van haar werk en in hetzelfde tempo als waarin haar carrière groeide, hadden haar kinderen zich aan haar werkschema aangepast. Ze waren even trots op haar als zij op hen. Ze werkte hard en was een krachtig rolmodel voor hen. Nu ze volwassen

waren, had ze meer tijd en werkte ze zelfs nog harder. Toen de kinderen nog klein waren, had het heel wat van haar gevergd om hen elke avond met hun huiswerk te helpen en naar hun sportclubjes en schoolvoorstellingen te brengen, maar het was haar gelukt. Ze legde de lat voor hen net zo hoog als voor zichzelf. Het resultaat was drie evenwichtige kinderen die stevig in hun schoenen stonden. Alle drie hadden ze het goed gedaan op school en waren ze doorgestroomd in banen die hun voldoening schonken. Kate had met geen van hen ooit serieuze problemen gehad. Ze dacht dan ook dat dat normaal was, hoewel ze af en toe toegaf dat ze geboft had.

Ze had haar kinderen gestimuleerd om voor een beroep te kiezen waarin ze zichzelf nuttig konden maken. Ze hadden de dood van hun vader zonder zichtbare schade overleefd. Geen van drieën had problemen met alcohol of drugs gehad, laat staan met dalende schoolprestaties, gedoe met de politie of, in het geval van de meisjes, ongewenste zwangerschappen. Kate werd door al haar vriendinnen benijd. Haar kinderen waren aardige volwassenen geworden met het hart op de juiste plaats. Ze hadden kwalitatief goed onderwijs genoten. Haar eigen succesvolle loopbaan had voor een aardige aanvulling op Toms levensverzekering gezorgd. Hoewel ze allemaal een druk leven hadden met veeleisende banen, genoot ze van de tijd die ze met haar kinderen kon doorbrengen.

Geen van haar drie kinderen was getrouwd, maar Anthony had zich een halfjaar geleden wel verloofd. Kate vond zijn verloofde perfect bij hem passen. Anthony was negentwintig, Amanda achtentwintig. Haar vader was directeur van een investeringsbank, die goede zaken had gedaan. Hij woonde in Bronxville. Amanda had op een prestigieuze universiteit gezeten, maar was daar weggegaan voor een baan bij Vogue, waar ze voor een beautyredacteur werkte. Zelf was ze een zeer aantrekkelijk meisje. Ze had, net als Kate, blond haar en

blauwe ogen, en ook zij was lang. Amanda had zomaar model kunnen worden. Tien jaar geleden had ze haar debuut gemaakt op het introductiebal in New York. Haar ouders waren aardige mensen die tot de sociale elite behoorden. Kate vond het heerlijk dat Anthony met een meisje als Amanda ging trouwen. Samen zouden ze vast en zeker een geweldig leven krijgen.

Anthony, die aan het MIT had gestudeerd, was zo ongeveer een genie op het gebied van computers. Ook was hij grafisch ontwerper. Hij ontwierp computerspelletjes voor het grootste gamebedrijf ter wereld. Hij was aantrekkelijk, sympathiek en getalenteerd, maar soms ook sociaal onhandig, en ze wist dat hij met Amanda fatsoenlijke vrienden zou krijgen uit de betere milieus, dus niet alleen maar de nerds met wie hij samenwerkte. Anthony had de neiging zich helemaal te laten opslokken door zijn computerscherm, maar Kate hoopte dat Amanda zijn horizon zou verbreden.

Ze nam hem mee naar feestjes en af en toe belandden ze op pagina zes van de New York Post, waar Kate heel blij mee was. Ze was ervan overtuigd dat Amanda de perfecte vrouw voor Anthony was. Ze genoot van haar baan bij Vogue zonder verder veel ambitie te hebben. Een huwelijk interesseerde haar meer dan een carrière.

Het laatste halfjaar had ze zich samen met haar moeder over elk detail van de bruiloft gebogen. In de week dat ze zich hadden verloofd had ze haar trouwjurk al gekocht, iets wat Anthony's zussen belachelijk vonden, maar Kate vond het juist schattig. Nadat ze elkaar vorige zomer op de bruiloft van een wederzijdse vriend in Martha's Vineyard hadden ontmoet, hadden ze er geen gras over laten groeien: hun bruiloft zou in december plaatsvinden, al over een halfjaar dus.

Kate liet haar kantoor keurig netjes achter en liep met grote, elegante passen naar de lift. Ze was inmiddels vierenvijftig, maar zag er minstens tien jaar jonger uit. Ze had lange blonde

haren die ze naar achter had gestoken. Ze was slank en atletisch gebouwd. Drie keer per week kwam er een personal trainer naar haar werk om met haar te trainen. Er verscheen een verwachtingsvolle glimlach op haar gezicht toen ze naar het Franse restaurant wandelde dat op tien minuten lopen van haar kantoor lag, op de hoek van Park Avenue en East Fifty-fourth Street, waar ze met haar jongste dochter Claire had afgesproken. Met haar donkere haar en donkere ogen leek Claire sprekend op haar vader. Ze was kleiner dan haar moeder en had een sexy uitstraling waar ze zich zelf niet van bewust was. Een jaar geleden had ze haar studie rechten aan de universiteit van New York afgerond waarna ze, in de voetsporen van haar moeder, in dienst was getreden bij een concurrerend advocatenkantoor.

Op haar zesentwintigste stond Claire aan het begin van een veelbelovende carrière, en daar was Kate heel blij mee. Claire vroeg haar regelmatig om advies. Gekleed in een kort zwart rokje en op hoge hakken stond ze voor het restaurant te wachten. Haar donkere haren had ze hoog opgestoken. Kate begon te stralen toen ze haar zag. Ze verheugde zich op een lunch met haar levenslustige, grappige dochter. Voor, tijdens en na haar studie had Claire een hele rij vriendjes afgewerkt. Die relaties hadden nooit lang geduurd, maar ze waren wel heel intens. Zodra het voorbij was, had ze alweer een nieuwe vriend. Ze had geen gebrek aan mannen in haar leven, in tegenstelling tot haar oudere zus, Tammy, die adjunct-hoofd marketing was bij Chanel. Zij had gewoon geen tijd om te daten. Relaties vond ze iets voor later. Haar carrière was snel gegaan, waardoor ze haar privéleven had verwaarloosd, een beetje zoals haar moeder. Claire was erin geslaagd om beide tegelijk te doen, hard werken en daten, en met succes.

Kate begroette haar dochter met een kus en toen ze samen het restaurant in liepen, draaide menig hoofd zich om. Claire

bezat het uiterlijk waar mannen zich toe aangetrokken voelden. Dat was al zo toen ze nog een tiener was, en Kate was nog steeds een mooie vrouw. De maître was verheugd hen te zien en bracht hen naar hun favoriete tafeltje in de hoek.

‘Wat kijk je blij,’ merkte Kate op zodra ze zaten, en Claire knikte grijnzend.

‘Ik heb drie zaken toegewezen gekregen om onderzoek naar te doen. Echt heel interessante casussen.’ Hoewel Claire nooit vertrouwelijke informatie met haar moeder deelde, vond ze het heerlijk met haar over het vak te praten. Daarmee verdiepte ze haar kennis van de wet en van de precedënten rond de zaken waarmee ze bezig was.

‘Dan ben je mooi even van de straat,’ zei Kate plagend. Ze bestelden allebei een kreeftensalade en het gesprek ging algauw over andere dingen. ‘Heb je je broer de laatste tijd nog gezien?’ vroeg Kate, toen ze hun salade ophadden en koffie hadden besteld.

‘Eh... ik zie hem eigenlijk nooit meer. Hij reageert nauwelijks op mijn berichtjes. Vorig weekend heb ik met hem gefacetimeed, maar toen was hij in Bronxville bij Amanda’s ouders. Hij is altijd bij haar. Volgens mij is hij gek op hun zwembad. Het lijkt wel of hij door aliens is ontvoerd. Het was altijd zo leuk om met hem op te trekken, maar nu heeft hij alleen nog maar tijd voor Amanda.’

‘Ze zijn verloofd. Het is niet meer dan normaal dat ze veel tijd samen doorbrengen,’ reageerde Kate kalm. Ze kende Claires mening over dit onderwerp, en die stond haaks op de hare.

‘Het enige waarover ze kan praten is de bruiloft. De jurk, de schoenen, de jurken van de bruidsmisjes. Binnen een jaar is hij haar helemaal zat. Hij verdient beter, mam, en dat weet jij ook.’

‘Ze is geknipt voor hem,’ hield Kate vol, zoals altijd wanneer

ze dit onderwerp bespraken. 'Ze komt uit een goede familie. Haar ouders zijn aardig en ze heeft een goede opleiding gehad.'

'Die ze nu verkwanselt door lippenstiften uit te zoeken voor iemand die daar dan weer een stukje over schrijft. Ze gaat Anthony tot waanzin drijven. Wees niet zo'n snob, mam. Wie kan het wat schelen dat ze op het debutantenbal is geweest? Straks gaat het alleen nog maar over baby's en wordt ze nog saaiër. Anthony is nog helemaal niet klaar voor kinderen. Volgens mij heeft hij er nog nooit een gezien, behalve in een computerspel. Amanda heeft hem onder druk gezet met die verloving.'

Kate trok een ernstig gezicht. 'Hij houdt van haar, Claire, ook al begrijp jij dat niet.'

'Denk je dat echt? Telkens wanneer ik ze samen zie, doet hij me denken aan een hert dat in de koplampen kijkt. Amanda laat me nooit met hem alleen. Hij is verdorie mijn broer. We hebben altijd zoveel plezier gehad samen en nu wordt hij al net zo saai als zij. Het is gewoon te zielig om aan te zien.'

'Als ze eenmaal getrouwd zijn, staan ze heus wel weer open voor andere zaken. Maar nu heeft de bruiloft prioriteit,' zei Kate resoluut.

'Nou, háár prioriteit, niet de zijne. Waarom wil je niet meer voor hem? Iemand die slimmer, interessanter en spannender is?'

'Zij kan hem een stevige basis geven. Die heeft hij nodig. Anders zal hij voor altijd verdwalen in die virtuele wereld van hem. Ze is het beste dat hem ooit is overkomen.'

'Ongelooflijk dat je er zo over denkt, mam. Als ik die baan van haar had, zou je me vermoorden.'

'Jij bent Amanda niet,' klonk Kates simpele antwoord.

'Oma is het ook met me eens,' zei Claire, alsof dat het laatste woord was wat ze aan de discussie wilde wijden. Kates moeder, Margaret, was de op een na belangrijkste persoon in het leven van haar kinderen geweest en haar stem woog zwaar.

Meestal was zij de enige naar wie Kate luisterde, maar deze keer niet. Margaret Chapman was een sterke, levenslustige vrouw van zesenzeventig, die drie jaar geleden was gepensioneerd als psycholoog en gezins- en relatietherapeut. Behalve moeder en dochter waren Margaret en Kate ook elkaars beste vriendin.

‘Jullie hebben het op dit punt allebei mis,’ zei Kate zonder enige aarzeling. ‘Als Anthony met een nerd zoals hijzelf zou trouwen, zouden ze nooit leren een fatsoenlijke maaltijd klaar te maken, laat staan weten waar de keuken is. Ze zouden verhongeren.’

‘En Amanda kan wel koken? Echt niet. Ze laat zich elke avond door hem mee uit eten nemen.’

‘Dat is alleen maar goed voor hem. Anders zou hij tot twee uur ’s nachts op kantoor blijven zitten. Ze vult hem aan.’

‘Nou, ik kan haar niet uitstaan,’ zei Claire. Ze keek sip, maar toen haar moeder haar doordringend aankeek en van onderwerp veranderde, verscheen er weer een glimlach op haar gezicht.

‘Waarom heb ik het gevoel dat er meer is waar je blij om bent dan alleen die drie zaken die je toegewezen hebt gekregen?’ Het was Kate opgevallen dat Claire weer diezelfde overbekende uitdrukking op haar gezicht had als wanneer ze smoorverliefd op iemand was. Ze kende haar kinderen door en door. ‘Een nieuwe man?’ Normaal was Claire daar heel open over. Ze had geen geheimen, en als ze die had, kon ze die niet lang voor zich houden. Ze was de romanticus van de familie.

‘Hm... misschien,’ zei ze vaag terwijl de ober koffie voor hen neerzette. Ze glimlachte dromerig naar haar moeder, maar toen kon ze het niet meer voor zich houden. ‘Ik heb iemand ontmoet, mam. Hij is fantastisch. Ik ben nog nooit iemand zoals hij tegengekomen.’ Kate verzweg wijselijk hoe vaak ze haar dochter precies hetzelfde had horen zeggen, maar Claire

kon het in haar ogen zien. 'Nee, ik meen het. Hij is volwassen, mam. Een man.' Meestal viel ze voor onverantwoordelijke jonge jongens en hoe aantrekkelijk ze in het begin ook voor haar waren, haar interesse duurde nooit lang.

'Dat is alvast een bonuspunt. Waar heb je hem ontmoet?' vroeg ze, hopen dat het niet online was. Ze had namelijk een grondige hekel aan online dating en had dat vaak hardop gezegd. Voor haar was dat dé manier om psychopaten en leugenaars te ontmoeten. Ze vond het gevaarlijk.

'Op mijn werk,' klonk het cryptisch.

'Is hij ook advocaat-stagiair zoals jij?' Kate wist dat massa's jonge aantrekkelijke mannen hun loopbaan bij een advocatenkantoor begonnen, dus misschien was het nog niet eens zo'n slechte keus. Maar Claire schudde haar hoofd, waarop Kate haar wenkbrauwen optrok.

'Is hij partner dan?' Claire schudde haar hoofd.

Dat zou heel penibel kunnen zijn, vooral wanneer het een senior partner betrof die iets met een jonge vrouw begon, en nog penibeler als hij getrouwd was.

'Zeg het nou maar,' zei Kate. 'Ik brand van nieuwsgierigheid. Is het een juridisch medewerker? De conciërge? De bode?'

'Hij is een cliënt,' zei Claire met een dromerige blik.

Kate fronste haar voorhoofd. 'Wauw, dat kan wel eens heel riskant zijn... Weet de partner voor wie jij werkt ervan?'

Claire schudde haar hoofd. 'Ik werd gevraagd om aantekeningen te maken bij een schikkingszaak en nadat iedereen weg was, bleef hij nog even met me praten. Zodra hij me aankeek wist ik dat hij de ware was.'

Kate kon ternauwernood een kreun onderdrukken. Zo ging het altijd. Maar nu het een cliënt van het kantoor betrof, zette Claire haar baan op het spel. Ze moest het haar collega's in elk geval vertellen. Open kaart spelen was belangrijk.

'Wanneer was dat?'

'Twee maanden geleden. Sindsdien zien we elkaar elke dag.'

'Is hij getrouwd?' vroeg Kate. Die vraag had ze eerder nooit gesteld.

'Natuurlijk niet. Daar heeft hij helemaal geen tijd voor, Hij werkt alleen maar. Mam, ik weet dat het idioot klinkt, maar hij is de ware voor mij. Dat weet ik gewoon. En andersom ook. Het was vanaf het eerste moment alsof het was voorbestemd.'

Kate kon wel huilen. Wat was haar dochter toch naïef. 'Dat kun je toch niet weten na twee maanden? En bovendien ben je nog veel te jong.' Wat dat laatste betrof wist ze heel goed dat dat geen indruk zou maken op haar dochter zodra ze eenmaal verkikkerd op iemand was.

'Toen jij zo oud was als ik was je getrouwd en had je twee kinderen,' wuifde Claire het argument van haar moeder weg.

'Dat is iets heel anders. In mijn tijd trouwde iedereen veel jonger en je vader en ik hadden veel langer dan twee maanden verkering voordat we wisten dat we samen verder wilden. Maar veel belangrijker is dat je je kantoor op de hoogte stelt. Ze kunnen je niet verbieden om hem te zien, maar ze moeten het wel weten. En je kunt niet langer aan zijn juridische zaken werken.'

'Dat speelt al niet meer. Zijn zaak is geschikt.'

'Toch moet je het zeggen, zodat het later niet uitkomt. Je moet voorzichtig zijn, liefje. Je kunt niet halsoverkop verliefd worden op elke cliënt.'

'Niet op elke cliënt, nee. Alleen op hem.' Ze leek wel een kind zoals ze dat zei. Claire was veel minder volwassen dan haar oudere broer en zus, en eigenlijk ook wel een beetje verwend omdat ze de jongste was. Iedereen had het laten gebeuren. Soms bleef ze wel een week lang pruilen alleen maar om haar zin te krijgen.

'Hoe heet hij?' vroeg Kate bezorgd. Claire klonk serieus en kennelijk was het dat ook voor haar.

‘Reed Bailey.’

Even zweeg Kate. Ze kende die naam. Iedereen kende hem. Hij was een van de succesvolste jonge risicokapitalisten in New York. Hij had voor een belangrijk bedrijf in Silicon Valley gewerkt en was naar New York teruggekeerd om voor zichzelf te beginnen. En dat was een doorslaand succes gebleken. Ze vroeg zich af of hij alleen maar wat met Claires gevoelens speelde. Hij liep al tegen de veertig en hoewel Claire een beeldschoon meisje was, leek het haar onwaarschijnlijk dat hij net zo dolverliefd was als zij. Kate wist niets van de reputatie die hij had, ze wist alleen dat hij zakelijk succesvol was. Op papier was hij zeker een indrukwekkende man. Maar dat Reed Bailey de ware voor Claire was ging er bij Kate niet in. Hij kon elke vrouw krijgen die hij wilde, dus waarom zou hij voor een jonge advocate kiezen die hij toevallig op een kantoor was tegengekomen?

‘Hou oud is hij eigenlijk?’

‘Negenendertig. Hij is nooit getrouwd geweest. Hij wil niets liever dan een gezinnetje stichten. Tot nu toe had hij daar geen tijd voor of hij was de juiste nog niet tegengekomen.’

Kate wist dat dat de aloude smoes was van mannen die nog niet getrouwd waren.

‘Maar jij bent er nog helemaal niet aan toe om kinderen te krijgen.’ In veel opzichten was Claire zelf nog een kind. ‘Met Reed speel je in de hoofdklasse, Claire. Toen hij zo oud was als jij nu was hij al veel verder.’

‘Dat weet ik, mam. Maar we zijn dol op elkaar. Hij is de ware voor mij, dat weet ik gewoon. Hij wil ooit kinderen met me. Dat heeft hij nog nooit tegen iemand anders gezegd.’ Claire was nu helemaal op dreef.

‘Maar je hoeft toch niet zo hard van stapel te lopen? Als hij de ware is, kun je net zo goed nog even wachten tot jullie elkaar beter kennen. Jullie hoeven nu nog geen beslissing te

nemen. Je bent gewoon smoorverliefd, maar je bent een mooie jonge vrouw, je bent intelligent en sociaal, dus neem de tijd. Jullie allebei. Voor altijd is heel lang, Claire. Als het goed zit tussen jullie, kan het echt nog wel even wachten.'

'We willen niet wachten, mam. Hij heeft gevraagd of ik bij hem wil intrekken.'

De moed zonk Kate in de schoenen. Het ging allemaal veel te snel.

'Gebruik alsjeblieft je verstand. Zoek elkaar op, ga samen uit en leer hem beter kennen. Maar zeg je appartement niet op, trek niet bij hem in. Je bent wel vaker zo verliefd geweest,' hielp ze haar herinneren, maar Claire keek beledigd.

'Nee, juist niet. Dit is anders. Je begrijpt het niet.'

'Ik begrijp het wel. Maar je moet je verstand gebruiken. Het kan nu wel heel goed voelen, maar je kent hem nog helemaal niet. Geef het wat meer tijd.'

'Hij is de ware voor me, mam. Ik wéét het.'

Kate had haar het liefst door elkaar willen schudden, maar ze kon het niet. Ze kon alleen maar hopen dat Claire niet te hard van stapel zou lopen. Maar deze keer had ze met een volwassen man te maken, en Kate wist niet of Reed Bailey het wel even serieus nam als Claire. Wat ze wél wist was dat haar dochter als een blok voor hem was gevallen en niet op de goede raad van haar moeder zat te wachten. Dat deed ze trouwens nooit. Maar Kate wilde voorkomen dat ze gekwetst zou worden. Haar dochter had zich door Reeds woorden laten bedwelmen, ze was verblind.

'Nou, we hebben het er nog wel eens over binnenkort,' zei Kate ten slotte. 'Om drie uur heb ik een bespreking en ik wil niet te laat komen.' Nadat Kate had betaald, verlieten ze hun tafel. De kreeftensalade lag haar zwaar op de maag. Wat was het toch altijd moeilijk redeneren met Claire als ze verliefd was. Ze was de koppigste van al haar kinderen. Het enige wat

ze kon doen was hopen dat het lot, net als voorheen, zou ingrijpen, en intussen zou ze nauw contact met Claire proberen te houden. Ineens voelde ze een sterke behoefte om hierover met haar moeder te praten. Vanavond zouden ze samen gaan eten.

Nadat ze Claire een afscheidskus had gegeven, ging ze terug naar kantoor. Ze was zo in gedachten verzonken dat ze bijna tegen twee voetgangers op botste. Haar dochter was in eerdere relaties nog nooit gekwetst of anderszins in de problemen gekomen, maar Reed Bailey was een machtige man en Kate had geen idee wat zijn motieven waren. Tegen de tijd dat ze achter haar bureau zat, was er een diepe frons op haar voorhoofd verschenen.

'Toch geen slecht nieuws over onze zaak?' vroeg een van haar partners die haar kamer binnenkwam voor de bespreking. Hij keek bezorgd.

Kate schudde haar hoofd. 'Ach nee. Sorry. Ik dacht aan iets anders. Ik heb net geluncht met mijn dochter.'

'O, dan snap ik het.' Adam Berrigan lachte. 'Die van mij is net gestopt met school. Ze wil naar Florence verhuizen om daar kunstenaar te worden.'

Zoiets hadden Kates kinderen nog nooit gedaan. Ze waren altijd verstandig geweest, zelfs Claire uiteindelijk.

Ze pakte het dossier van haar bureau en volgde Adam naar de bespreking met hun cliënt, een vijandige opponent, en zijn advocaat. Het belofde een lange middag te worden. Haar zorgen om Claire en Reed Bailey moesten even wachten. Hun romance was hopelijk niet meer dan een vallende ster, die even snel zou verdwijnen. Tot nu toe waren al Claires relaties kort maar krachtig geweest.